

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Пловдив, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова

Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно търговско дело №
20245001000034 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №146 от 23.11.2023г., постановено по търг.дело №82/2022г.
по описа на Окръжен съд-П., е отхвърлен предявения от Д. Й. Г. с
ЕГН:*****, от гр.Р., обл. П., ул. Р. № *, действащ лично и със
съгласието на своя баща Й. О. Г. с ЕГН:*****, против ГФ, Булстат
*****, със седалище и адрес на управление: гр.С., р. Т. ***** иск за
заплащане на обезщетение в размер на 35000лв., предявен като частичен от
60000лв., за претърпени от него неимуществени вреди – телесни увреждания,
вследствие на ПТП от 30.06.2021г., в което е участвало МПС марка „Ф.,
модел Г., рег. № *****, управлявано от ТАБ без застраховка „Гражданска
отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва за забава от
24.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят Д. Й. Г., действащ лично и със съгласието на своя баща Й. О. Г., който чрез пълномощника адв.Г. Х. го обжалва с конкретни доводи за неправилност досежно механизма на произшествието, причините за настъпването му и вината на водача на лекия автомобил и претендира за неговата отмяна и за уважаване на иска, както и за присъждане на направените пред двете инстанции разноски.

Въззиваемата страна ГФ е депозирала чрез пълномощника адв.Г. П. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност в унисон с приетото от първоинстанционния съд досежно липсата на виновно противоправно поведение от страна на водача на лекия автомобил и претендира за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предмет на въззивно разглеждане е предявеният като частичен от Д. Й. Г., действащ лично и със съгласието на своя баща Й. О. Г., против ГФ иск с правна квалификация чл.557,ал.1,т.2,б.А от КЗ за заплащане на сумата от 35000лв. като част от сумата от 60000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени от него вследствие получените при ПТП, настъпило на 30.06.2021г. на път ***-***, км. *, от гр. Р. за гр. Б., по вина на водача ТАБ на моторно превозно средство марка „Ф., модел Г., рег. № *****, собственост на МТБ, за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, телесни увреждания – счупване на шийката на лявата раменна кост, разкъсване на мускулите на трицепс суре, контузии на гръдния кош, на лявата странична поясна област, на дясното рамо, на дясната предмишница, на лявото бедро, на лявата подбедрица, на левия лакът, на дясната коленна става и на лявата коленна става с кръвонасядания, разкъсно-контузни рани по вътрешната област на дясната предмишница, на лявата подбедрица и на лявата коленна става, ведно със законната лихва от 24.11.2021г. – датата на изтичане на тримесечния срок от завеждане на щетите, до окончателното

изплащане на сумата.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил механизма на настъпване на произшествието, вината на водача за настъпването му, размера на претендираното обезщетение и началната дата на законната лихва. Заявил е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца с твърдения да се е движел неправилно по пътното платно и да е предприел пресичане на неопределено за целта място в нарушение на чл.108,ал.2, чл.113 и чл.114 от ЗДвП.

С допълнителната искова молба ищецът отново се е позовал на съставения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №26/30.06.2021г. на РУ-грП. към ОД на МВР-П. досежно механизма на произшествието и е отрекъл да има принос към настъпването му. Изложил е обстоятелства относно претърпените от него увреждания в причинна връзка с произшествието, както и доводи относно началната дата на забавата.

С допълнителния отговор ответникът поддържа възраженията си.

С първоинстанционното решение предявеният иск е приет за допустим, съобразно разпоредбата на чл.558,ал.5 от КЗ. Прието е за безспорно между страните настъпването на процесното ПТП с участието на лекия автомобил „Ф. Г.“ с рег.№** **** **, управляван от ТАБ, за който не е била сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Въз основа на писмените доказателства – констативен протокол и медицинска документация, както и приетото заключение на СМЕ с вещо лице д-р ДП, е прието при произшествието на ищеца да са били причинени посочените в исковата молба телесни увреждания, а досежно произтеклите от тях неудобства и физически и емоционални болки и страдания са кредитирани показанията на св.Ф. К.-негова баба по майчина линия. Относно механизма на произшествието са възприети като кореспондиращи си показанията на свидетелите Е. К. и А. А. – съученици на ищеца с преки и непосредствени впечатления като присъствали на инцидента, както и съобразеното с тях и всички останали материали заключение на повторната САТЕ, изготвено от вещото лице инж.М.. Прието е въз основа на тези доказателства произшествието да се е случило по причина изключително на действията на ищеца, който навлизайки тичешком в пътното платно в лентата на движение на лекия автомобил, е попаднал в опасната зона за спиране на МПС, което

прави удара неизбежен и непредотвратим, а поведението на водача не може да се квалифицира като противоправно, тъй като автомобилът се е движел със скорост от около 55км/ч при разрешена максимална скорост на движение в конкретния пътен участък от 60км/ч и в момента на възприемане на групата деца като участник в движението в дясно на пътя водачът е съобразил пътните условия като е намалил скоростта и е отклонил автомобила плавно наляво с цел осигуряване на по-голяма странична дистанция с групата, при което поведението му не е виновно, тъй като същият нито е длъжен, нито е могъл да предвиди действията на ищеца, които са станали причина за процесния пътен инцидент.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо. Ищецът е предявил претенцията си за плащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ГФ, получена на 23.08.2021г., който с Решение от 12.11.2021г. на управителния съвет е отказал да заплати обезщетение, поради което и съгласно чл.558,ал.5 от КЗ искът е допустим.

Във въззивното производство не е повдигнат спор досежно приетото за установено с обжалваното решение от фактическа страна за настъпване на процесното ПТП с участието на лекия автомобил „Ф. с рег. № ** *****, управляван от ТАБ, за който няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, вследствие на което ищецът е претърпял описаните в исковата молба телесни увреждания и произтичащите от тях физически и емоционални болки и страдания.

Спорът във въззивното производство се концентрира около това дали причина за произшествието е виновно противоправно поведение на водача на лекия автомобил, релевантно за деликтната отговорност по чл.45 от ЗЗД, обуславяща функционално тази на застрахователя, респективно Гаранционния фонд.

Според представения с исковата молба Констативен протокол за ПТП с пострадало лице №26/30.06.2021г. на РУП. при ОДМВР-гр.П., на който се позовава ищецът, водачът на лекия автомобил не съобразява скоростта си на движение с релефа на местността и характера и интензивността на движението за да спре пред всяко препятствие, при което блъска с предната

част на автомобила пресичащият пред него Д. Г.. Протоколът, както основателно възразява ответникът, не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за механизма на произшествието, по отношение на свързаните с който обстоятелства се основава единствено на изявленията на присъствалите, които удостоверява по обвързващ начин, съгласно чл.179,ал.1 от ГПК, но не и съответствието им с действителната фактическа обстановка, която се преценява с оглед на всички останали обстоятелства и доказателства по делото. Във връзка с произшествието е образувано приложеното ДП №142/2021г. по описа на РУП., наказателното производство по което е прекратено с Постановление от 10.01.2022г. на РП-П., поради това, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК. Постановлението не е обвързващо за гражданския съд както е присъдата по силата на чл.300 от ГПК.

В първоинстанционното производство са разпитани свидетелите Е. К. и А. А., чиито показания настоящата инстанция кредитира като взаимно непротиворечиви и изхождащи от лица, присъствали на инцидента, с преки и непосредствени възприятия за обстоятелствата, при които е настъпил. Според същите, група от осем момчета тръгнали от вила в курорта Ц. ч., в която били отседнали, към язовир Б.. Пресекли главния път Б.-Р. и тръгнали по асфалтирано малко пътче надясно. Начело на групата били ищецът Д. Г. и И. Я., а останалите на около 5-6 метра зад тях. Надолу по пътя имало паркинг, от който изскочило куче. Д. и И. се уплашили от кучето, което ги подгонило, и тръгнали да бягат назад обратно към главния път, от който дошли. И. побягнал към ливадите, в тревата между малкия и големия път, а Д. се затичал към главния път, без да види, че е излязъл на платното, и без да гледа за коли, тъй като гледал заднешком дали кучето го приближава. В този момент по главния път зад групата деца в посока откъм Б. се движел автомобил, който ударил Д. от тяхната страна и веднага след това спрял в лявата лента за движение, в която нямало други коли.

В първоинстанционното производство е прието заключение от 23.01.2023г. на комплексна автотехническа и съдебно медицинска експертиза. Настоящата инстанция не възприема заключението в техническата му част, изготвена от вещото лице инж.В. Фотев единствено въз основа на материалите по досъдебното производство, но не и съобразно събраните след

това гласни доказателства посредством разпит на горе цитираните свидетели, с чиито показания се установяват обстоятелства относно местоположението и поведението на участниците в произшествието и присъствалите на него, които са от значение за определяне на съответните технически параметри, релевантни за механизма и причините за настъпването му. С тях е съобразено заключението от 25.09.2023г. на повторна САТЕ, изготвено от вещото лице инж.В. М., което настоящата инстанция възприема. Според същото, произшествието е настъпило през деня, при ясно и сухо време и суха асфалтова настилка. За конкретния пътен участък допустимата скорост е била ограничена до 60км/ч. Инцидентът от техническа гледна точка е протекъл в две фази. Първата е при приближаване на автомобила със скорост от около 55км/ч към групата деца, които водачът е забелязал от разстояние от повече от 50 метра, възприемайки, че напускат главния път и по отбивката се насочват към язовира, като част от тях видимо вече били навлезли в отбивката с около 3-4 метра, а ищецът, който бил начело на групата заедно със съученика си И. Я., с около 8-9 метра, с оглед на което е приел, че може да заобиколи останалите навлизащи, преминавайки в лявата половина на пътя, към която се е насочил плавно, намалявайки скоростта на около 38-39км/ч и осигурявайки странична дистанция, като преценката му е била адекватна на обстоятелствата, че при първоначалната скорост на движение той би изминал разстоянието до отклонението за приблизително 3 сек, за което време всяко от децата би изминало около 4-4,5 метра и те биха напуснали/освободили пътя. Описаният процес е започнал около 2-4 сек преди момента на удара, когато настъпила рязка промяна в пътната ситуация – внезапно, бягайки назад, в пътното платно от отбивката между другите изскочил Д. Г., с което се развила втората фаза на инцидента. Внезапното, най-малко 10 секунди от момента на навлизане на учениците в отбивката за язовира, връщане от дясно в пътя на тичащия „като на спринт“ Д. в условията на ограничена за водача видимост поради денивелацията на отбивката спрямо пътя, храстите и короните на дърветата, както и разположението на другите деца, при което той би могъл да възприеме тичащото момче, когато е било на разстояние около 2-4 метра преди да навлезе в главния път, а автомобилът на около 17 метра и на около 19 метра преди мястото на удара, като опасната зона, при която е могло да се осъществи пълен спирачен път на автомобила, е била около 36 метра и е по-голяма от посоченото отстояние, въпреки

своевременната реакция на водача, предприел аварийно спиране, е направило ударът неизбежен. Автомобилът би могъл да бъде спрял преди мястото на удара при скорост до около 33км/ч. В съдебно заседание на 25.10.2023г. при изслушване на експертизата вещото лице е пояснило, че, ако автомобилът не беше тръгнал да се отклонява наляво, той категорично не би могъл да избегне инцидента, а ударът би бил челен и много силен, при което реакцията на водача по заобикаляне на препятствие е била правилна и адекватна.

Видно е при така установеният механизъм на произшествието, че единствена причина за настъпването му е поведението на ищеца, който внезапно и тичайки без въобще да се оглежда за приближаващи моторни превозни средства е навлязъл в пътното платно дълбоко в опасната зона на движещия се по него лек автомобил „Ф.“, което е направило удара неизбежен, въпреки своевременно предприетото от водача екстремно спиране. Неоснователно жалбоподателят счита, че произшествието е настъпило вследствие допуснато от водача на лекия автомобил нарушение на разпоредбата на чл.20,ал.2 от ЗДвП при създадената още от пресичащите главния път група деца опасност за движението, с оглед на която е следвало да намали скоростта си и ако се наложи да спре, а не да отклонява автомобила си наляво. Цитираните от него в подкрепа на тази теза като съдебна практика по наказателни дела решения са постановени при различна от настоящата фактическа обстановка. Доводите му биха били резонни в ситуация, в която групата деца се е насочила или вече е предприела пресичане на главния път, но не и в конкретната за случая, при която те са осъществили пресичането и са напускали пътя, когато автомобилът е бил на повече от 50м разстояние от тях, позволяващо, с оглед и на скоростта на движение, окончателното им изтегляне от платното. Предприетата в този момент от водача реакция и маневра е била в съответствие с общата разпоредба на чл.20,ал.2 от ЗДвП и специалната на чл.117 от ЗДвП, според която, при приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, водачът на пътено превозно средство е длъжен да намали скоростта, а при необходимост – и да спре. Установи се, че, възприемайки групата изтеглящи се от платното деца, водачът е намалил скоростта, като не е била налице необходимост да спре, с оглед местоположението им, според което част от тях вече са били навлезли в отбивката, а за останалите е била налице обективна възможност и достатъчно време да навлязат безпрепятствено в нея до пристигането на автомобила.

Освен това, на експертизата не е била поставена задача да изследва дали ако водачът бе спрял автомобила до пълното оттегляне и на последното дете от групата ударът не би настъпил при последващото му потегляне и внезапно изскачане на ищеца тичешком обратно на пътя, който въпрос изисква специални знания. Според експертът, допълнително предприетото от водача отклоняване на автомобила в ляво е било правилно и адекватно. То е осигурило достатъчна странична дистанция на автомобила от групата деца и е предотвратило настъпването на по-тежък челен удар при последващото внезапно навлизане на тичащия ищец в платното за движение. Той се е явил непредвидимо препятствие, изключващо виновно противоправно поведение на водача, предприето в нарушение на правилата за движение. Непредвидимо препятствие е това, което не може да бъде очаквано и/или своевременно възприето в рамките на видимостта на водача. В тази връзка се установи, че поради ограничената видимост шофьорът е могъл да възприеме тичащото момче, когато е било на разстояние около 2-4 метра преди да навлезе в главния път, а в момента на навлизането му автомобилът вече е бил на разстояние от 17 метра и се е намирал в опасната зона от 36 метра, при което, въпреки предприетото аварийно спиране, ударът е бил неизбежен. Водачът не е могъл да очаква, че след като групата деца е пресякла главния път и се е насочила към отбивката, движейки се по нея, едно от тях рязко ще промени посоката си на движение, връщайки се обратно към пътя и то тичайки, подгонено от куче.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на предявения иск, който като такъв правилно по идентични съображения е отхвърлен с обжалваното първоинстанционно решение и то следва да се потвърди.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на въззиваемата страна за присъждане на разноски, съдът констатира, че доказателства за заплатени такива за въззивното производство по делото не са приложени, поради което искането следва да се остави без уважение.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №146 от 23.11.2023г., постановено по търг.дело №82/2022г. по описа на Окръжен съд-П..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ГФ за присъждане на разноси.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____